

GYERMEK... AKIT A BÉKE FEJEDELMÉNEK HÍVNAK MAJD Iz 9, 5

A KÖZÖSSÉG LEVELE AZ ÚR SZÜLETÉSÉNEK ÜNNEPÉN, 2022

VÉDETT GYERMEKKOR: A BÉKE FORRÁSA

MENEKÜLTJEINK. Februárban érkeztek, menekültek a háborúval a sarkukban. Három édesanya három kisgyermekkel: Ludmila a hatéves Vladikkal, a mi "kard nélküli Nemi-tavi hercegünk"-kel; Luda, tízéves Vika lányával; és Mária, a hat hónapos Szófiával. Hozzájuk csatlakozott Katerina két lányával, kétségbeesett helyzetben, mert sehová sem mehettek. Megünnepeltük Vladik hetedik születésnapját, és láttuk Szófia első lépéseit kilenc hónapos korában. Vika gyönyörű tinédzserré serdült. Vladik, Szófia és Vika mosollyal az arcukon, boldogan élnek; édesanyjuk jelenléte, a Caritas Genzano mellettük állása és segítsége, valamint a mi szeretetünk és menedékünk oltalmában. Ők a háború igazi áldozatai; a felnőttek, akik befogadják őket, biztonságában élnek. Ők viszont elvesztették a gyermekkor az övéik között: szüleik a fronton, nagyszüleik távol, unokatestvéreik távol, iskolájuk távol, osztálytársaik távol... Minden nap látjuk őket, és imádkozunk, hogy megkapják a Béke ajándékát - ez a könyörgésünk. "Tudom, milyen terveket gondoltam el felőletek; ezek a tervek a békére vonatkoznak, nem a pusztulásra, mert reménységgel teli jövőt szánok nektek." (Jer 29,11; vö. 33,9). Úgy legyen.

Ebben a Közösségi Levélben azt szeretném mondani nektek, hogy a háborúk és Jézus születése felhívta a figyelmemet a fiúságra, a születésre, a gyermekkorra. A gyermek (milyen szép szó az emberkölyök megnevezésére), ez a türelmes, ártatlan, sebezhető és bizonytalan lény a jövő alanya - de bizonytalan jövőé. Amikor Máriára és Szófiára nézek, nem tudok nem gondolni a názareti családra, egyiptomi menekülésükre a diktátor általi közvetlen halálos fenyegetés miatt. "Kelj fel, fogd a Gyermeket és anyját, és menekülj Egyiptomba" (Mt 2:13-15, 19-23). Ők a mi menekültjeink, egy szörnyű és véres konfliktus áldozatai. Ma is. És nem tudok nem gondolni arra, hogy a GYERMEKKOR az az időszak, amikor törékeny életünk teljesen mások kezében van.

GYERMEKNEK LENNI. A születés mindig csodálatos, mert olyan esemény, amely abszolút kezdetet, csodát hoz magával. De egyben traumatikus is, és ami ezután a pillanat után következik, az valószínűleg szintén traumatikus lesz, vagy legalábbis az élettörténet egy bizonyos pontján az lesz. Minden születés által hagyott seb egy életen át megmarad a testen. Fájdalmas elszakadás, elválás, távolság sebe, ami miatt mindig vágyni fogunk arra, hogy szeressenek, elfogadjanak, befogadjanak bennünket.

Ma sokak számára elviselhetetlen adósságot is jelent gyereknek lenni. Ha a modern exkarnáció elveti a megtestesülés gondolatát, még inkább a fiúságét; mert gyermeknek lenni ráutaltságot jelet, teljes gyengeséget, minden önreferencia elvesztését; mert egy olyan eredethez kapcsolódunk, ragaszkodunk, amelyhez szoros kötelék fűz. Gyermeket vállalni nagy kockázat rövid életünkben: nem tudjuk biztosítani neki a jövőt, a jólétet, elveszi a miénket, a mi kényelmes nyugalmunkat, kivezet minket az egy vagy a kettő önfeledt, boldog szolipszizmusából. A születésellenes elméleteket úgy mutatják be nekünk, mint korunk bölcs óvatosságát. Néha nincs senki, aki gondoskodik az életről, amely megfogant, megszületett és gyakran nincs, aki szeresse. Jól tudjuk, hogy család nélkül, ősi gyengédség nélkül, amely a lét bölcsője, a gyermek nem lel fészekre ebben a világban vagy ebben az életben.

"EZ AZ ÉN SZERETETT FIAM" (Mk 1:1-11; Mt 1:20-25) Isten Atya- Fiú- és Szentlélekként nyilatkoztatta ki magát. Mind a kereszténység lényege, mind a keresztény szentség, vagyis a tanítványság a Fiúságban nyugszik, amely elvezet bennünket Isten Lényének megismeréséhez, aki Háromszor Szent, Halhatatlan, Háromszor Jó, Háromszor Szép; Atya, Fiú, Lélek; Egy. Az, hogy az Atya Isten kinyilatkoztatja Szeretett Fiát, ellenpontja a gyermekség, az atyaság és anyaság napjainkban tapasztalható súlyos ontológiai válságának.

Jézus, az Isten Fia születésének ünneplésével elismerjük, hogy Ő adta nekünk az emberi hovatarozás és gyermekség igazi értékét. Megtestesülése az Atya kezdeményezésére és Máriához szóló kérésére olyan asszony által vált lehetővé, aki vállalja a méhben való várandósságot, a testben való születést. Az atyaság elismerésére önazonosító nevet ad neki: "Ez az én Szeretett Fiam, akiben kedvem telik" (Mk 1,11; Mt 1,20-25). Ez a név, Szeretett Fiam, lezárja és leláncolja a Gonosz, a Sárkány, az őskígyó, az ördög, a halál kapuit (vö. Jel 20,1-15). Igen, a gonoszt száműzni fogják, mert nincs nagyobb gonoszság annál, mint hogy nincs neved (dokumentumok nélkül), vagy hogy csak egy szám azonosít (Auschwitz, Jasenovac, Dachau, Gospic, Kambodzsa, Gulag...), hogy nincs állampolgárságod és törölnek az élők sorából. A név lezárja a mélység kapuit, és megalapozza az emberi - ebben az esetben: az isten-emberi - létet Jézusban, a Béke Fejedelmében.

Ő gyermekké válva felfedi számunkra, hogy a gyermekkor mennyire feltétel nélküli nyitottság az Atya, az "Abba" (Mk 14,36) felé; hogy a gyermekkor mennyire befogadó és hálás passzivitás, amikor az ember életét a Másiktól való függés jellemzi, akitől származom, akihez a szeretet és a gondoskodás köteléke fűz; Róla beszélek, Őt hirdetem. Az eredetből, a gyermeki létből, a Fiúban való fiúságunkból (vö. Gal 4, 4-7; Róm 8, 14-1) értjük meg a teremtett világot (vö. Kol 1, 16), az Emberiséget, önmagunkat, valódi mélységünket, magasságunkat és súlyunkat, valamint a "békességre vezető utat" (Lk 19, 42), amelyre oly nehéz rátalálni.

ANYÁK, AKIK MEGVÉDIK A GYERMEKKORT. Az Atya Máriára bízta a Fiú gondozását. Mi is örököltük ennek az Anyának a gondoskodását (vö. Jn 19,26-27). Kinyilatkoztatta nekünk, hogy egyikünk sincs egyedül Isten előtt. Sokan vannak mellettünk, akikért felelősek vagyunk, és akikről gondoskodnunk kell. De ha valaki velünk együtt áll Isten előtt, az a gyermek (vö. Mt 19,13-15; Mk 10,13-16); a miénk, a tiétek, e világ összes gyermeke; nekik közük van hozzánk, ők "szószólóink" az Atya Isten előtt.

Ma a háborúnak emberi pajzsa van: Jézus, aki Máriától, Anyjától született, a Béke Fejedelme: "Békesség a távol és közel levőknek" (Iz 57,19), a szegényeknek, a posványba süllyedteknek és a föld minden sivatagában és tengerében elveszetteknek; azoknak, akik szenvedélyesen keresik Őt, és azoknak, akik száműzik Őt az életükből.

Ma a háborúinknak sok emberi pajzsa van: gyerekek, fiúk és lányok, akik zűrzavarban élnek, elvesznek, nélkülöznek, megbetegsznek, meghalnak... sírnak. Isten, aki Anya is, meghallotta a gyermekek sírását (vö. 1Móz 21,17). És mi?

Miattuk kell véget vetnünk háborúinknak, öldöklésinknek, népiirtásainknak, és a kényszerű száműzetéseknek. Ők kellene, hogy a béke okai legyenek. XVI. Benedek azt mondta: "Isten jele a gyermek" (2006. Karácsonyi szentmise). Ebben a "Rövidített Igében" - ahogyan az egyházatyák nevezték Jézust (vö. Szent Ciprián, Az Úr imájáról, 28. c) - van a mi Békénk.

Arra hívlak benneteket, hogy a FIÚSÁGBAN lássátok meg a világban való lét és létezés módját. Engedjük, hogy a Fiúban üdvözlünk, hogy a Fiúban fiakként Máriával kéz a kézben menjünk az Atyához, aki létünk végső értelme.

Arra hívlak benneteket, hogy ezen az új karácsonyon a SZÜLETÉS KULTÚRÁJÁT népszerűsítsétek Jézus, a Megváltó, a Szeretett Fiú születésének fényében. Ha Isten üdvösségtervében a megtestesülés volt az út, akkor ma is ez az ember számára az üdvösség útja. Mária, az Anya segítsen minden anyának, hogy nemzeni, szülni, gondozni és óvni tudja gyermekét.

Arra hívlak benneteket, hogy GONDOSKODJATOK a GYERMEKRŐL, hogy Máriához és Józsefhez hasonlóan legyetek apák és anyák azok számára, akik most kezdenek élni, akiknek "a legsebezhetőbb a bőrük", és akiknek szükségük van a gyengédség, a szeretet, a nevelés, a társaság menedékére, az első pillanatokban, az első lépésekben és mindig.

A védett gyermekkor jó és szent Karácsonya a BÉKESSÉG FORRÁSA.

Boldog Karácsonyt a világ minden gyermekének!

M. Prado

Presidenta Federal

Federación de la Conversión de S. Agustín